

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Y. D.**, st. přísl. Ukrajina
bytem

zastoupený advokátem Mgr. Michalem Gottwaldem
sídlem Nad spádem 641/20, Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-154582-4/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17.9.2015, č.j. OAM-16758-24/TP-2012 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, a to pro důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

2. Žalobce nejprve obecně namítl, že napadeným rozhodnutím byla porušena ust. § 2 odst. 1, 2 a 4, jakož i § 3 správního řádu. Dále uvedl, že na území ČR žije od roku 2007 a řádně vykonával trest obecně prospěšných prací, který mu byl uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 3 T 42/2014 za méně závažnou majetkovou trestnou činnost. Toto své jednání chápe jako jednorázový excés v jinak řádném životě, který se již nebude opakovat.
3. Žalobce poukázal na § 65 odst. 4 trestního zákoníku s tím, že trest obecně prospěšných prací řádně vykonával, a proto se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen; je bez záznamu v rejstříku trestů. Poukázal též na ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán povolení k trvalému pobytu zruší, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
4. Žalobce má za to, že v jeho případě jde postup správních orgánů nad rámec právní úpravy a v jeho neprospěch, neboť sice byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, avšak byl mu uložen pouze trest obecně prospěšných prací. V jeho případě není dáno důvodné nebezpečí, že by jako cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž poukázal na povahu svého trestního odsouzení, které považuje za výchovný a velmi mírný trest. Domnívá se, že správní orgány jen účelově hledaly důvody pro zamítnutí jeho žádosti.
5. Žalobce dále namítl, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s dopady rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Poukázal na to, že na území České republiky aktuálně žije celá jeho rodina – manželka a jejich společný syn, který zde má povolen trvalý pobyt, a dále že společně s manželkou vychovávají dceru manželky z jejího prvního manželství, která má rovněž na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobce disponuje platným živnostenským oprávněním a Česká republika je zdrojem jeho obživy a obživy celé rodiny; není tedy pravdivé tvrzení žalovaného, že na území České republiky nemá dostatečné ekonomické vazby.
6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s námitkami žalobce vypořádala. Uvedla, že při řízeních o žádosti o povolení k trvalému pobytu (stejně jako při řízeních o zrušení povolení k trvalému pobytu) standardně užívá opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, tedy takových listin, z nichž jsou patrna i zahlazená odsouzení cizinců, aniž by někdy správní soudy konstatovaly nezákonnost takového postupu. Oprávněnost pořizování opisů ostatně přímo vyplývá z ust. § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a žalované tudíž není jasné, proč by nesměla přihlížet k údajům vyplývajícím z opisu, pokud je k jeho pořizování výslovně zmocněna. To, že zahlazení odsouzení nedopadá na všechny sféry života odsouzeného, vyplývá i z komentářové literatury a judikatury Nejvyššího správního soudu citované v rozhodnutí žalované.

7. Žalovaná (stejně jako prvostupňový správní orgán) je rovněž nadána pravomocí posuzovat nebezpečnost cizince rozdílně oproti trestním soudům, neboť sleduje odlišné cíle (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2014, č.j. 7 As 103/2013–37, či rozsudek téhož soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 5 Azs 94/2005–52). Žalovaná na podporu svých závěrů poukazuje na existenci ust. § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jež umožňuje nevyhovět žádosti o povolení k trvalému pobytu v případě nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Z toho lze totiž dovozovat, že ust. § 75 odst. 2 písm. f) téhož zákona zařadil zákonodárce do tohoto zákona právě pro situace, kdy cizinec (stejně jako žalobce) sice nemá záznam ve výpisu z evidence Rejstříku trestů, nicméně přesto narušuje veřejný pořádek v takové míře, že není žádoucí udělit mu povolení k trvalému pobytu.
8. Argumentace údajnou analogií v ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pak nedává valného smyslu jednak vzhledem k existenci ust. § 75 odst. 2 písm. a) téhož zákona, především však z důvodu, že v řízeních dle ust. § 77 odst. 2 téhož zákona se cizincům pobytové oprávnění odnímá, čímž se přetínají jejich vazby na území České republiky, a proto je pro takový postup nutné, aby osoba cizince představovala mnohem intenzivnější a bezprostřednější nebezpečí pro veřejný pořádek, než je tomu v řízeních, kdy o takové pobytové oprávnění cizinec teprve žádá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2011, sp. zn. 9 As 71/2010-112).
9. Skutečnost, že odsouzení bylo zahlazeno, není zcela irrelevantní. Pro zahlázení odsouzení (není-li způsobeno amnestií) je totiž nutné splnit určité (někdy poměrně přísné) podmínky, jež při posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku ze strany cizince mohou být „polehčující okolností“. Nelze však, jak je to činěno v odvolání i ve správní žalobě, předkládat paušalizující závěr, že se v řízeních dle zákona o pobytu cizinců nesmí k zahlázeným odsouzením přihlížet. Takový závěr je evidentně nesprávný. Žalovaná dále poukázala na to, že žalobce se dopustil dvouciferného počtu útoků na chráněný zájem. Tvzení, že se v jeho případě jedná o ojedinělý excés, je tedy přinejmenším sporné.
10. K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaná poukázala na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná si je vědoma existence vazeb žalobce na území České republiky, do těchto vazeb nicméně nebude napadeným rozhodnutím zasazeno, neboť žalobce může na území České republiky i navzdory tomuto rozhodnutí nadále nerušeně pobývat. Žalobce je totiž v současné době držitelem nižšího pobytového oprávnění. Jediným reálným dopadem tohoto rozhodnutí tak bude skutečně pouze to, že se žalobce nebude moci tak výhodně účastnit na systému zdravotního pojištění. Závažnější dopad rozhodnutí není žalované znám. V daném případě tedy nebyla zjištěna disproportionálnost omezujícího opatření.
11. Žalovaná rovněž zdůraznila, že udělení povolení k trvalému pobytu není žalobci navždy zapovězeno. Pokud totiž dostatečně dlouhou dobu nebude narušovat veřejný pořádek, pak již hypotetickou budoucí žádost o udělení povolení k trvalému pobytu nebude možno odmítnout s odkazem na ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to pro nesplnění podmínky aktuálnosti. V současné době však vzhledem k závažnosti jím spáchané trestné činnosti není časový odstup dostatečný.

12. Při ústním jednání, které proběhlo dne 11.4. 2019, setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a nad její rámec doplnil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyhovuje požadavkům čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ ES ze dne 25.11.2003 o právním postavení příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Zástupce žalované pak v plném rozsahu odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
14. První námitkou žalobce je nesprávná aplikace § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnil tím, že jeho trestní jednání bylo jednorázovým excesem, a že jeho trestní odsouzení bylo po vykonání trestu tzv. zahlazeno.
15. Podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1.1.2011 *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Při posouzení první námítky soud vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu pojmu „veřejný pořádek“, jak je zakotven v zákoně o pobytu cizinců. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010–151 (č. 2420/2011 Sb. NSS) konstatoval, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Zároveň je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ užívá na více místech a v různých ustanoveních. Podle rozšířeného senátu nelze ke všem těmto ustanovením zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu.
17. Pojmem „veřejný pořádek“ ve vztahu k ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (byť v jeho znění účinném do 31.12.2010, cit. *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*) se pak podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34 (2835/2013 Sb.NSS), když vyšel ze srovnání jeho aplikace podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. „Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamena, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat

na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak stěžovatel činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 – 65). (...)

18. *V důvodové zprávě k zákonu č. 161/2006 Sb., jímž byla komplexně změněna úprava trvalého pobytu, je uvedeno, že novelizace byla provedena v návaznosti na směrnici 2003/109/ES (sněmovní tisk č. 1107, Poslanecká sněmovna Parlamentu, volební období 2002 – 2006, www.psp.cz). Z toho plyne, že § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je třeba vykládat eurokonformně v návaznosti na čl. 6 odst. 1 směrnice. Dle něho mohou členské státy zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu. Vzhledem k tomu, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje méně intenzivní zásah do právní sféry stěžovatele, postačí pro kvalifikaci určitého jednání žadatele jakožto závažného porušení veřejného pořádku relativně menší intenzita [v porovnání s vyhoštěním cizince na základě § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].*
19. *Z citovaných judikturních závěrů vyplývá, že o závažné narušení veřejného pořádku nejde pokaždé, kdy cizinec poruší či obchází právní normu. (...) musí se jednat o intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek. Normy správního práva trestního a trestního práva hmotného přitom pokrývají často i méně závažná jednání, jimiž dochází k ohrožení zájmů chráněných zákonem (tedy veřejného pořádku). Typová společenská škodlivost (nebezpečnost) správních a trestních deliktů je vyjádřena trestní sazbou. Samotná skutečnost, že stěžovatel byl odsouzen pro trestný čin, neznamená, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. V takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 19.4.2012, čj. 7 As 6/2012–29).*
20. *Pokud správní orgány kvalifikovaly trestní jednání žalobce (trestný čin krádeže, spáchaný ve formě pokračujícího trestného činu a ve spolupachatelství, jímž byla způsobena větší škoda) jako jednání závažným způsobem narušující veřejný pořádek, učinily tak v intencích shora citované judikatury. Jednání žalobce rozhodně nebylo bagatelním prohřeškem. Jak konkrétně vyplynulo z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12.3.2015, sp. zn. 9 To 65/2015, žalobce se v období od 20.6.2013 do 9.8.2013 dopouštěl pokračujícího trestného činu krádeže, a to tím, že za pomoci spolupachatelů od prodejce přebíral mobilní telefony, televizory apod., aniž by za ně zaplatil, čímž byla způsobena škoda ve výši 275 227 Kč. Žalobce páchal trestnou činnost v úmyslu přímém, po delší dobu, po předchozím uvážení a ze ziskuchtivosti, přičemž získal větší prospěch. Soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů jednání žalobce správně vyhodnotily jako závažné narušení veřejného pořádku, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že za takové jednání byl žalobci uložen relativně mírný trest.*

21. Důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) v relevantním znění, tj. úvahy o pravděpodobném budoucím jednání žalobce, žalovaná založila na charakteru trestné činnosti žalobce, jak byla výše popsána, resp. způsobu jejího páčání (pokračující trestný čin spočíval ve více než 10 útocích na chráněný zájem). Soud takovou úvahu o možnosti budoucího narušení veřejného pořádku ze strany žalobce považuje za adekvátní, je-li zároveň přihlédnuto k tomu, že časový odstup od trestného jednání žalobce činil v době vydání napadeného rozhodnutí pouze necelé tři roky. Posouzení důvodného nebezpečí budoucího páčání trestné činnosti lze zcela logicky odvíjet od trestní minulosti konkrétní osoby, je-li zjevné, že se nejednalo o jednorázový exces (což v případě pokračujícího trestného činu zpravidla nepřichází v úvahu), a pokud zároveň nevelký časový odstup od trestného jednání dosud nemůže odůvodnit závěr o tom, že se tato osoba vedením řádného života po nikoli krátkou dobu osvědčila.
22. Městský soud v Praze se pak s odkazem na naposledy citovaný rozsudek NSS ztotožňuje se závěrem žalované, že ačkoliv bylo odsouzení žalobce pro shora vymezený skutek zahlazeno, žalované to nebrání v tom, aby totéž jednání hodnotila při posouzení žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. *„Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku (...), nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“*
23. Nutno uvést, že podle § 65 odst. 4 trestního zákoníku je v případě trestu obecně prospěšných prací trestní odsouzení zahlazeno ex lege, jakmile byl trest vykonán. Tedy ihned po výkonu trestu se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, bez ohledu na to, jakého trestného jednání se předtím dopustil. V takovém případě se riziko nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v budoucnu (dalším páčáním trestné činnosti) snižuje s plynutím času; čím delší je doba uplynulá od trestného jednání, tím menší je toto riziko (vedl-li samozřejmě žalobce po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného či přestupkového jednání).
24. Pokud od trestného jednání žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí uplynuly necelé tři roky, nejedná se o dostatečně dlouhou dobu na to, aby bylo možné slevit z hodnocení jednání žalobce jakožto závažného narušení veřejného pořádku. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34, podle něhož *je třeba si uvědomit, že povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě by byl stěžovatel oprávněn pobývat na území. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ pobytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamená, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé. Byť by se s odstupem 3,5 roku, resp. 4 let mohlo zdát, že delikt ní jednání*

stěžovatele, jímž závažně narušil veřejný pořádek, je neaktuální, nelze této domněnce přisvědčit, a to s ohledem na specifické dopady rozhodnutí o udělení trvalého pobytu (viz shora)“.

25. Poukaz žalobce na § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je pro posuzovaný případ bez významu, neboť se jedná o důvod pro zrušení již získaného povolení k trvalému pobytu, a jednak z něj nelze i s ohledem na výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ podaný shora jakkoli dovozovat, že by snad jednání žalobce nemělo být (při posouzení jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu) pod tento pojem podřazeno.
26. Ve vztahu k první žalobní námitce tak lze uzavřít, že závěr správních orgánů o nutnosti aplikace ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění, byl řádně odůvodněn, a to i ve světle čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ ES, na nějž poukazoval právní zástupce žalobce až při jednání; a že tento závěr lze aprobovat.
27. Ve vztahu k námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebyly dostatečně zohledněny dopady do jeho soukromého a rodinného života, je relevantní ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (cit. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*). Citované ustanovení obsahuje demonstrativní výčet hledisek pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Toto ustanovení však nelze chápat tak, že správní úřad je povinen zkoumat, resp. odůvodňovat přiměřenost rozhodnutí v každém posuzovaném případě ze všech takto stanovených hledisek, nýbrž pouze z těch hledisek, jež lze považovat pro posuzovaný případ za relevantní. Relevance každého z těchto hledisek (a s ohledem na demonstrativní výčet případně hledisek dalších) bude dána konkrétními okolnostmi jednotlivého případu.
28. Soud konstatuje, že žalovaná se náležitě vypořádala se všemi skutečnostmi, na něž žalobce v žalobě poukazoval, a zohlednila též, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce držitelem nižšího typu bytového oprávnění. Co se týká rodinných vazeb žalobce, žalovaná dospěla k závěru, že jsou poměrně silné (žalobce má na území ČR manželku, s níž žije ve společné domácnosti a vychovávají dvě nezletilé děti), stejně jako další soukromé vazby, vzhledem k tomu, že žalobce zde žije od roku 2007. Žalovaná však zároveň poukázala na to, že žalobce má rovněž vazby na Ukrajině, kde má oba rodiče a sestru, dle cestovního dokladu tam poměrně často jezdí, zná rovněž tamní jazyk a realie, přičemž se svými krajany (jak vyplývá z trestního rozhodnutí) se stýká i na území ČR; případný návrat žalobce na Ukrajinu proto žalovaná nehodnotila jako problematický. V napadeném rozhodnutí je rovněž přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce je dospělý muž, který by měl být schopen se o sebe postarat, resp. nebyly zjištěny žádné skutečnosti, že by tomu tak být nemělo.
29. Co se týká ekonomických vazeb žalobce na území ČR, v řízení bylo zjištěno, že žalobce byl držitelem živnostenského oprávnění (platného do 29.2.2016) k předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to

s oborem činnosti „Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“. Vzhledem k tomu, že žalobce ohledně svého podnikání nic bližšího neuvedl, žalovaná jej zhodnotila tak, že dle oborů činnosti se jedná o druh podnikání, který není nijak specifický. Poukázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2014, č.j. 2 As 69/2013-35, z něhož vyplývá, že nemá-li cizinec žádná zdravotní či jiná omezení, pak mu principiálně nic nebrání v tom, aby vykonával práci stavebního dělníka i na Ukrajině.

30. Městský soud v Praze má s ohledem na shora uvedené za to, že žalovaná se s existencí vazeb žalobce na území ČR řádně vypořádala, ostatně žalobce v žalobě konkrétně neuváděl, v jakém směru nebyl v tomto ohledu ze strany správních orgánů skutkový stav dostatečně zjištěn. Závěr, že žalobce má na území ČR vazby, nicméně zároveň má stále vazby i na svoji domovskou zemi, odpovídá provedeným skutkovým zjištěním.
31. Co se týká samotné přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud se touto otázkou již opakovaně zabýval (např. v rozsudcích ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6.12.2011, č.j. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; či ze dne 18.4.2008, č.j. 2 As 19/2008-75). Rovněž bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. například rozsudek ze dne 31.1.2006, č. 50435/99 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 28.6.2011, č. 55597/99, ve věci *Nunez proti Norsku*). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2011, č.j. 7 As 112/2011-65, či nález Ústavního soudu ze dne 24.4.2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
32. Pokud žalobce uváděl, že se správní úřady dostatečně nezabývaly intenzitou zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č. j. 8 As 68/2012-39 podotýká, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“. Předpokladem, aby bylo možné provést takové poměrování, je identifikace intenzity zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí na straně jedné a intenzity porušení zákona, které vedlo k jeho vydání.
33. Městský soud v Praze nezpochybňuje, že žalobce má na území ČR rodinné i soukromé vazby, jak byly v průběhu správního řízení zjištěny. S přihlédnutím k důvodům, jež vedly k zamítnutí žádosti žalobce, tj. jeho trestnímu jednání, za něž byl pravomocně odsouzen, byť se již na něj (z důvodu výkonu trestu ve formě obecně prospěšných prací) hledí jako na osobu, která odsouzena nebyla, resp. jež vedly žalovanou k závěru, že v době vydání napadeného rozhodnutí zde ze strany žalobce stále bylo důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, se však napadené rozhodnutí jeví jako zcela přiměřené. Tento závěr je nadto zcela adekvátní za situace, kdy žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí disponoval nižším typem pobytového oprávnění, které jej opravňovalo k pobytu na území ČR, a zaručovalo tak žalobci možnost realizovat všechny jeho vazby na

tomto území. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce nedostal podmínkám pro udělení povolení k trvalému pobytu, jakož i se závěrem, že zamítavé rozhodnutí nebude mít nepřiměřené dopady do jeho soukromého a rodinného života.

34. Pokud žalobce v žalobě obecně poukázal na porušení § 3 správního řádu, tuto námitku, tj. že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť z něj není patrné, jaké konkrétní nezákonnosti se měla žalovaná dopustit, tj. v jakém ohledu považuje žalobce skutkový stav za nedostatečně zjištěný (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb.). Stejný závěr platí pro námitky porušení ust. § 2 odst. 2 správního řádu (zákaz zneužití pravomoci správního orgánu) a ust. § 2 odst. 4 správního řádu (zásada souladu s veřejným zájmem a legitimního očekávání). Co se týká námítky porušení § 2 odst. 1 správního řádu (zásady zákonnosti), s tou se soud vypořádal v intencích konkrétně uplatněných žalobních bodů.
35. Z výše popsaných důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu